PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 9 grudnia 2025 r.

DIH-3.707.157.2025.JS

DECYZJA DIH-3.157.2025

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r., poz. 572 ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2025 r. poz. 229), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę M&A Gastro i Catering System sp. z o.o. z siedzibą w Inowrocławiu, od decyzji nr NRB-51/2025 Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 23 września 2025 r. (sygn.NRB.8361.91.2025), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), ze względu na brak określenia ilości oferowanych potraw i wyrobów, co stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ww. ustawy **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję**.

UZASADNIENIE

W dniach 29 - 30 maja oraz 2 i 4 czerwca 2025 r., działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli NRB.8361.91.2025, inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „ Kujawsko-Pomorskim WIIH" lub „organem pierwszej instancji", przeprowadzili kontrolę w restauracji należącej do kontrolowanego przedsiębiorcy, zwanego dalej „stroną" lub „przedsiębiorcą".

Na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2025 r., poz. 1480), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców", do przedsiębiorcy skierowano uprzednio zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 28 kwietnia 2025 r. sygn. NRB.8360.1.50.2025, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę przestrzegania przepisów uwidaczniania cen towarów i usług. Zawiadomienie zostało skutecznie doręczone 30 kwietnia 2025 r.

Badaniem w zakresie prawidłowości uwidaczniania cen objęto 248 pozycji potraw, napojów i dodatków oferowanych w lokalu gastronomicznym. W wyniku powyższego stwierdzono, niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen w odniesieniu do 80 potraw i napojów, poprzez brak określenia ich ilości, do których odnosiła się uwidoczniona cena, co stanowiło naruszenie art. 4 ust.1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o cenach" oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776), zwanego dalej „rozporządzeniem".

Ustalenia kontroli zostały udokumentowano w protokole z 4 czerwca 2024 r. (sygn.: NRB.8361.91.2025). Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku z powyższym, pismem z 26 sierpnia 2025 r., na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572 ze zm.), zwanej dalej „Kpa", Kujawsko-Pomorski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu, postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy, a także poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Kujawsko-Pomorski WIIH w drodze decyzji nr NRB-51/2025 z 23 września 2025 r. (sygn. NRB.8361.91.2025), nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy. Decyzja ta została doręczona stronie 26 września 2025 r.

W dniu 21 października 2025 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK" lub „organem drugiej instancji", otrzymał za pośrednictwem Kujawsko-Pomorskiego WIIH, złożone przez stronę odwołanie z 8 października 2025 r. (nadane 10 października w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego). W odwołaniu strona nie kwestionowała samego faktu stwierdzonych uchybień, ale zwróciła się z prośbą o obniżenie wysokości kary ze względu na trudną sytuację finansową przedsiębiorstwa oraz brak umyślności w popełnieniu naruszenia. W uzasadnieniu wskazała na:

1) trudną sytuację finansową przedsiębiorstwa. Strona podkreśliła, że prowadzona przez nią działalność gastronomiczna boryka się z trudnościami finansowymi. Nadmieniła, że wzrost kosztów surowców, energii oraz wynagrodzeń znacząco wpłynął na płynność finansową spółki. Stwierdziła, że w bieżącym okresie przedsiębiorstwo ponosi znaczne wydatki związane z utrzymaniem działalności, a zapłata kary w wysokości 2 000 zł stanowi realne zagrożenie dla dalszego funkcjonowania firmy i utrzymania zatrudnienia;
2) brak umyślności i współpraca podczas kontroli. Strona zwróciła uwagę, że ujawnione uchybienie nie miało charakteru umyślnego, a brak niektórych informacji w cenniku wynikał z przeoczenia oraz zmian w menu. Przypomniała też, że przedsiębiorstwo w pełni współpracowało z inspektorami;
3) podjęte działania naprawcze. Strona wyjaśniła, że po otrzymaniu zaleceń od Inspekcji Handlowej niezwłocznie dokonała poprawek w cenniku oraz sposobie informowania konsumentów o cenach.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, strona zwróciła się z prośbą o ponowne rozpatrzenie wysokości kary i jej obniżenie do kwoty adekwatnej do skali naruszenia i możliwości finansowych przedsiębiorstwa.

Pismem z 24 października 2025 r. znak DIH-3.707.157.2025.JS, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona jednak nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 29 listopada 2025 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2025 r. poz. 229), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej", w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH". Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (lub usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Dodatkowo sposób uwidaczniania cen towarów (lub usług) regulują przepisy rozporządzenia.

Zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia, przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku. W świetle § 9 ust. 2 rozporządzenia, cennik, o którym mowa w ust. 1, zawiera także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą są one sprzedawane, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.).

Przepisy ustawy o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Kujawsko-Pomorskiego WIIH w restauracji, należącej do przedsiębiorcy stwierdzono, niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w menu w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen w odniesieniu 80 (spośród 248 skontrolowanych) pozycji, poprzez brak określenia ich ilości, do których odnosiła się uwidoczniona cena, co stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia.

W związku z powyższym, Kujawsko-Pomorski WIIH w drodze decyzji nr NRB-51/2025 z 23 września 2025 r. (sygn.NRB.8361.91.2025), nałożył karę pieniężną w wysokości 2 000 zł na przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, ale zwróciła się z prośbą o obniżenie wysokości kary ze względu na trudną sytuację finansową przedsiębiorstwa oraz brak umyślności w popełnieniu naruszenia. W uzasadnieniu wskazała na: trudną sytuację finansową przedsiębiorstwa, brak umyślności i współpraca podczas kontroli oraz podjęte działania naprawcze.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, zgodnie z którym, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego karę pieniężną określoną w tym przepisie w wysokości do 20 000 zł. Przepisy te w sposób niewymagających dodatkowych założeń i wykładni nakazują właściwemu organowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków przewidzianych ww. przepisami, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte. Dowiedzenie zatem, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r. o sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

Podkreślić należy, że odpowiedzialność określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 4 ust. 1 tej ustawy w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. W świetle powyższego, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Strona, jako profesjonalista na rynku, miała obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną przez nią działalnością. Była ona obowiązana uwidocznić w cenniku ceny oferowanych potraw w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz

umożliwiający porównanie cen, poprzez podanie obok ceny oraz pełnej nazwy produktu, także określenia ich ilości. Ustawa o cenach reguluje tzw. „przedumowny" obowiązek informacyjny nałożony na przedsiębiorcę. Charakter przedumowny polega na tym, że konsument zapoznaje się z informacją, w tym przypadku ceną potrawy i jej gramaturą przed zawarciem umowy sprzedaży. Tym samym przed sprzedażą potraw i napojów wymagane prawem informacje powinny być uwidocznione, by konsument mógł dokonać wyboru stosując metodę prostych porównań. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona dla 80 pozycji potraw i napojów (spośród 248 objętych kontrolą) nie wykonała powyższego obowiązku, co stanowiło wystarczającą przesłankę do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu i wymierzenia jej stosownej kary pieniężnej.

Prezes UOKiK przypomina, że przepisy o informowaniu o cenach mają na celu ochronę konsumentów przed wygórowanymi cenami ustalanymi w sposób dowolny przez przedsiębiorców prowadzących działalność usługową w zakresie gastronomii. Ustalają one reguły wymuszające na przedsiębiorcach realizację obowiązku uwidaczniania cen oferowanych potraw lub wyrobów ale także dodatkowych informacji, jakie powinny być podane w cenniku obok ceny potrawy lub wyrobu, tj. w szczególności pełna nazwa potrawy lub wyrobu, a także określenie ich ilości. Informacje te stanowią minimum, jakie należy spełnić, aby umożliwić konsumentom identyfikację ceny z towarem, w związku z czym brak tych informacji jest równoznaczny z podaniem ceny w sposób niejednoznaczny, uniemożliwiający porównanie cen, sprzeczny z tymi przepisami. Przy ocenie, czy zostały spełnione powyższe wymagania, bierze się pod uwagę przede wszystkim to, czy konsument otrzymał jasną i rzetelną informację o cenie, umożliwiającą wybór i porównanie produktów. Ze specyfiki branży gastronomicznej wynika, że przygotowywane potrawy i napoje wydawane są na porcje, które mogą być różnej wielkości, stąd też dla takich produktów wprowadzony został wymóg podawania także ich ilości. Jeżeli produkty oferowane są w różnych wielkościach, konsument powinien otrzymać jasną i zrozumiałą informację pozwalającą na rozróżnienie i określenie tych wielkości. Należy zatem zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że stwierdzone nieprawidłowości w sposób istotny naruszały interesy konsumentów, gdyż pozbawiały ich podstawowej informacji o tym, jakiej ilości potrawy czy napoju dotyczy uwidoczniona cena, a co za tym idzie prawa do odczytania informacji o cenie w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości.

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona dla 80 pozycji (32% objętych kontrolą) nie wykonała obowiązku uwidocznienia ilości potraw i napojów, co do których odnosiła się cena, co stanowiło wystarczającą przesłankę do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu i wymierzenia jej stosownej kary pieniężnej.

W niniejszej sprawie, Kujawsko-Pomorski WIIH był uprawniony do zastosowania kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach w granicach przewidzianych tymi przepisami, tj. w wysokości do 20 000 zł. Po uwzględnieniu wszystkich przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy, mających wpływ na wymiar kary, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł, która stanowi 10 % górnego wymiaru kary.

Analizując prawidłowość uwzględnienia przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH powyższych przesłanek, na podstawie zabranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył, co następuje.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że stwierdzone nieprawidłowości, polegające na braku ilości potraw i napojów do których odnosiły się uwidocznione ceny przy 80 potrawach i napojach, istotnie naruszały interesy konsumentów. Należy zatem podzielić pogląd organu pierwszej instancji, że nieuwidocznienie gramatur

potraw pozbawia nabywców możliwości porównania cen i w rezultacie dokonanie najkorzystniejszego dla nich wyboru towaru. Nadto należy podkreślić, że wszczęcie kontroli, w ramach której stwierdzono nieprawidłowości, poprzedzone zostało skierowaniem do strony zawiadomienia, zawierającego informację o zakresie przedmiotowym kontroli oraz planowanym terminie jej przeprowadzenia, a pomimo tego nieprawidłowości te stwierdzono i zostały one usunięte dopiero w efekcie kontroli. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, że charakter i waga naruszenia obowiązków były istotne.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów oraz uzyskane korzyści majątkowe lub straty wynikające z naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że dotychczas na stronę nie były nakładane kary pieniężne z tytułu naruszenia przepisów ustawy o cenach, co miało wpływ na wymiar kary.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji posłużył się sprawozdaniem finansowym strony dostępnym w systemie informatycznym Krajowego Rejestru Sądowego.

W ocenie organu, nałożona kara jest adekwatna do wskazanych okoliczności i spełni swoje cele. Kara w wysokości nałożonej niniejszą decyzją stanowi skuteczne narzędzie egzekwowania realizacji obowiązków nałożonych ustawą. Jednocześnie, dotkliwość nałożonej kary pozostaje na takim poziomie, który w zestawieniu z wielkością przychodu przedsiębiorcy, nie spowoduje wyeliminowania kontrolowanego z rynku i pozwoli na dalsze prowadzenie działalności w sposób zgodny z przepisami ustawy i z poszanowaniem praw konsumentów oraz zasad konkurencji. Organ miał na uwadze, by kara była proporcjonalna do celu, jaki ma zostać osiągnięty poprzez jej nałożenie, jak również, by uciążliwość sankcji administracyjnej pozostawała na poziomie akceptowalnym dla przedsiębiorcy.

Rozpatrując czwartą z przesłanek wymiaru kary, tj. sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, organ pierwszej instancji słusznie stwierdził, że przesłanka ta nie znajduje zastosowania, gdyż przeprowadzona kontrola nie dotyczyła działalności o charakterze transgranicznym.

Zdaniem Prezesa UOKiK, z powyższego wynika, że dokonana przez organ pierwszej instancji ocena przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranym materiale dowodowym. Jak już wyżej wykazano, przepisy art. 6 ust. 1 tej ustawy, które stanowiły podstawę materialnoprawną do wydania zaskarżonej decyzji, obligowały Kujawsko-Pomorskiego WIIH do nałożenia na stronę kary pieniężnej z tytułu niewykonania powyższych obowiązków, bez względu na to, czy do naruszenia doszło po raz pierwszy. Natomiast przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, organ pierwszej instancji był zobligowany uwzględnić przesłanki wyliczone enumeratywnie w art. 6 ust. 3 tej ustawy, co zostało w niniejszej sprawie spełnione.

W ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Kujawsko-Pomorski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do jej zmiany na niższą. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni informacji o gramaturze potraw i napojów dla 80 pozycji oferowanych w menu, co stanowiło 32 % objętych kontrolą.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27, ze zm.), zwanej dalej „dyrektywą 98/6/WE", który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (por. wyroki NSA z dnia 23 maja 2012 r. o sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012 r. o sygn. akt II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem mającym na celu niedopuszczenie do powstania tych samych lub podobnych nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, czyli właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, prawidłowego uwidaczniania cen, jak również powinna być ona możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele winny być łącznie spełnione, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 2 000 zł jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. Przypomnieć należy, że zgodnie z przepisami ustawy o cenach przy ustalaniu wysokości kary bierze się pod uwagę wielkość jego obrotów i przychodu w roku poprzedzającym wymierzenie danej kary. W tym miejscu organ drugiej instancji zaznacza, iż posłużył się sprawozdaniem finansowym strony dostępnym w systemie informatycznym Krajowego Rejestru Sądowego pozwala uznać, iż wymierzona kara nie będzie stanowiła zagrożenia dla bytu przedsiębiorstwa ale jednocześnie będzie na tyle dolegliwa i odstraszająca, aby zrealizować cele wymiaru kary. Biorąc pod uwagę ustalenia kontroli oraz obowiązujące przepisy, wymierzona kara w wysokości 2 000 zł, która stanowi 10 % górnego wymiaru kary, nie będzie stanowiła zagrożenia dla bytu przedsiębiorstwa ale jednocześnie będzie na tyle dolegliwa i odstraszająca, aby zrealizować cele wymiaru kary.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja o ilości nabywanego towaru jest bardzo istotna w gastronomii i służy właściwemu poinformowaniu nabywcy o cenie potrawy czy napoju, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalności gospodarczą. Brak jednoznacznie wskazanych ilości (gramatury) potraw i napojów w cenniku pozbawił konsumentów prawa do uzyskania należytej i pełnej informacji o ofercie, które im przysługiwały, zaś uwidocznienie cen w sposób niejednoznaczny utrudniało konsumentom podjęcie właściwej decyzji zakupowej. Podkreślić należy, że nieprawidłowości dotyczyły prawie 1/3 oferowanych w cenniku potraw i napojów. Wobec powyższego w żadnej mierze wagi naruszenia nie można uznać za znikomą. Naruszono w sposób istotny prawa konsumenta do dostępu przysługujących mu informacji, a tym samym realna ochrona konsumenta została w tej materii zachwiana. Faktem jest, że strona podjęła działania naprawcze, poprzez uzupełnienie brakujących informacji o gramaturze czy objętości oferowanych potraw i napojów, co oznacza, że przesłanka zaprzestania naruszania prawa została spełniona. Znamienny jest przy tym fakt, że kontrola ta została przeprowadzona po uprzednim zawiadomieniu strony o zamiarze

wszczęcia kontroli, a tym samym strona miała czas i możliwość odpowiedniego przygotowania się do takiej kontroli. Uznając za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam fakt usunięcia przez stronę naruszenia prawa przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie może skutkować odstąpieniem od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

W rozpatrywanej sprawie nie ziściła się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o cenach stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 6 tej ustawy, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, w stosunku do strony postępowania w takim zakresie mogły być prowadzone wyłącznie przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Kujawsko-Pomorskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej na stronę za to samo naruszenie, w związku z czym należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w związku z faktem usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości, organ pierwszej instancji nie musiał wzywać strony do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. W ocenie Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy o cenach, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów i zapobiec powstawaniu podobnych naruszeń w przyszłości. Stąd też, należy przyjąć, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o obniżenie nałożonej kary, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzania kary pieniężnej.

Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do obniżenia czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, jeżeli stan faktyczny sprawy wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH wymiarze.

Wobec powyższego, wyrażoną przez stronę w odwołaniu prośbę o zmniejszenie wymierzonej kary, należy uznać za niezasadną i niemożliwą do spełnienia przez organ odwoławczy, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzania kary pieniężnej na gruncie ustawy o cenach.

Niezależnie od powyższego, uwzględniając postulat strony w zakresie obniżenia kary, z uwagi na trudną sytuację finansową przedsiębiorstwa, Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111), organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną (tj. Kujawsko-Pomorski WIIH), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
   1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
   2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
   3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
   4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2025 r. poz. 111).

Podstawa prawna pouczenia:
Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2025 r. poz. 935 ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168).

Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej